

gældende Lovregel at fradrage Efterbetalingsbeløbet (men ikke Bøden) i sin skattepligtige Indkomst i det Regnskabsaar, i hvilket Efterbetalingen erlægges. Denne *Fradragsret* giver sig altsaa Udslag i en Nedgang i vedkommende Skatteydere skattepligtige Indkomst for det efter Efterbetalingsens Præstation følgende Skatteaar og medfører derved et Skattetab for det offentlige, og dette Skattetab, der med den forventede stærke Stigning af Efterbetalingernes aarlige Totalbeløb vil opnaa tilsvarende stærkt forøgede Dimensioner, bør ogsaa tages i Betragtning, naar Talen er om, hvor stor en Del af Efterbetalings- og Bødeprovenuet der vedvarende bør forbeholdes Statskassen og den fælleskommunale Udligningsfond. Skattetabet kan, naar det sættes i Forhold til de aarlige Efterbetalingers Totalbeløb, anslaaes til for Statskassens Vedkommende $\frac{1}{3}$ og for Udligningsfondens Vedkommende $\frac{1}{2}$ af de respektive disse Kasser tilfaldende Efterbetalingsbeløb.

Under Lovforslagets Behandling i *Folketinget* rejstes der fra forskellig Side Indsigelse mod flere af dets Bestemmelser, og dette kom ogsaa til Udtryk i den afgivne Udvalgsbetænkning, i hvilken de socialdemokratiske og kommunistiske Udvalgsmedlemmer hævdede, at betydelige Beløb af de indkomne Efterbetalings- og Bødebeløb burde anvendes til Dækning af Statens Eengangsudgifter efter Besættelsens Ophør. Da Ministeren ikke vilde tiltræde dette og bl. a. henviste til, at Indbetalingen af Efterbetalings- og Bødebeløbene vilde strække sig over flere Aar, stillede Mindretallet et Ændringsforslag, hvorefter de i Lovforslaget omhandlede Midler skulde indsættes paa særlig Konto i Nationalbanken.

Et andet Mindretal, bestaaende af de kommunistiske Udvalgsmedlemmer, gjorde endvidere gældende, at *betalt Skat ikke bør kunne fradrages* i Indkomsten, men har afstaaet fra nu at stille Forslag til Ændring af de almindelige Regler herom. Mindretallet finder imidlertid ingen Anledning til at opsætte Gennemførelsen af denne Forholdsregel, hvor det drejer sig om Efterbetaling af Skat, som forlængst skulde have været erlagt, og hvor det kan stille sig som tvivlsomt, om den hidtil fulgte Praksis, hvorefter saadant Fradrag er tilladt, stemmer med Loven. Skattesnyderen kan ikke gøre Krav paa den Fordel i saa Henseende, som efter gældende Lov tilkommer den, der rigtigt opgiver sin Indkomst og betaler sin Skat heraf.

For Statens Vedkommende kan Efterbetalingsbeløbene anslaaes at andrage $\frac{2}{5}$ af 900 Mill. Kr. eller ca. 360 Mill. Kr., og Statens Mindreindtægt ved, at dette Beløb tillades fradraget i Indkomsten, anslaaes efter Forslaget til $\frac{1}{3}$ eller ca. 120 Mill. Kr. Selv om Bødebeløbene i Forbindelse med Nægtelse af Fradrag maatte blive noget nedsat, vilde Statens Indtægt ved den fore-